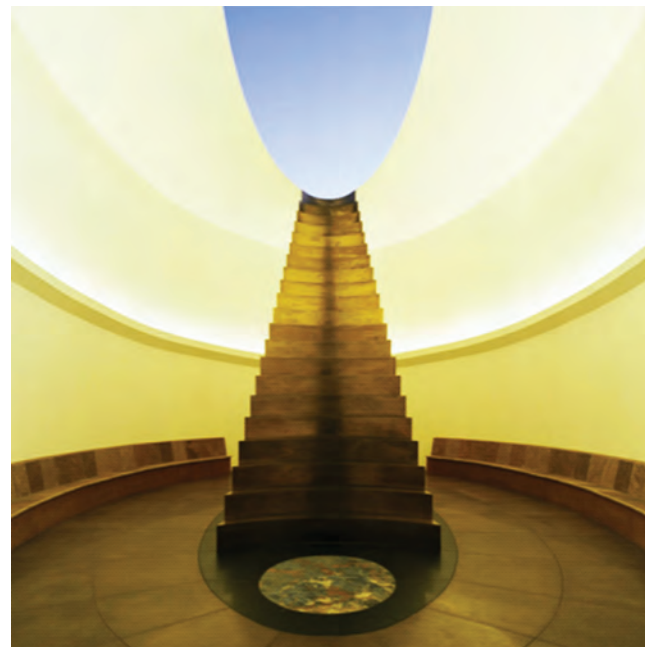
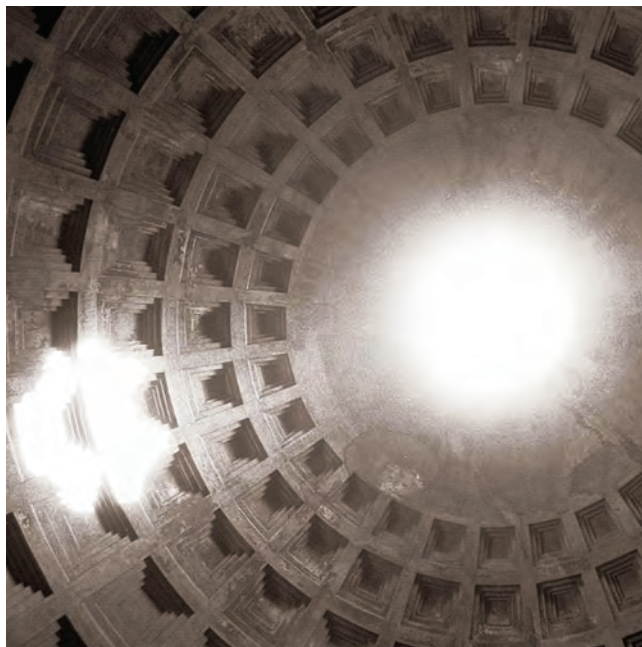

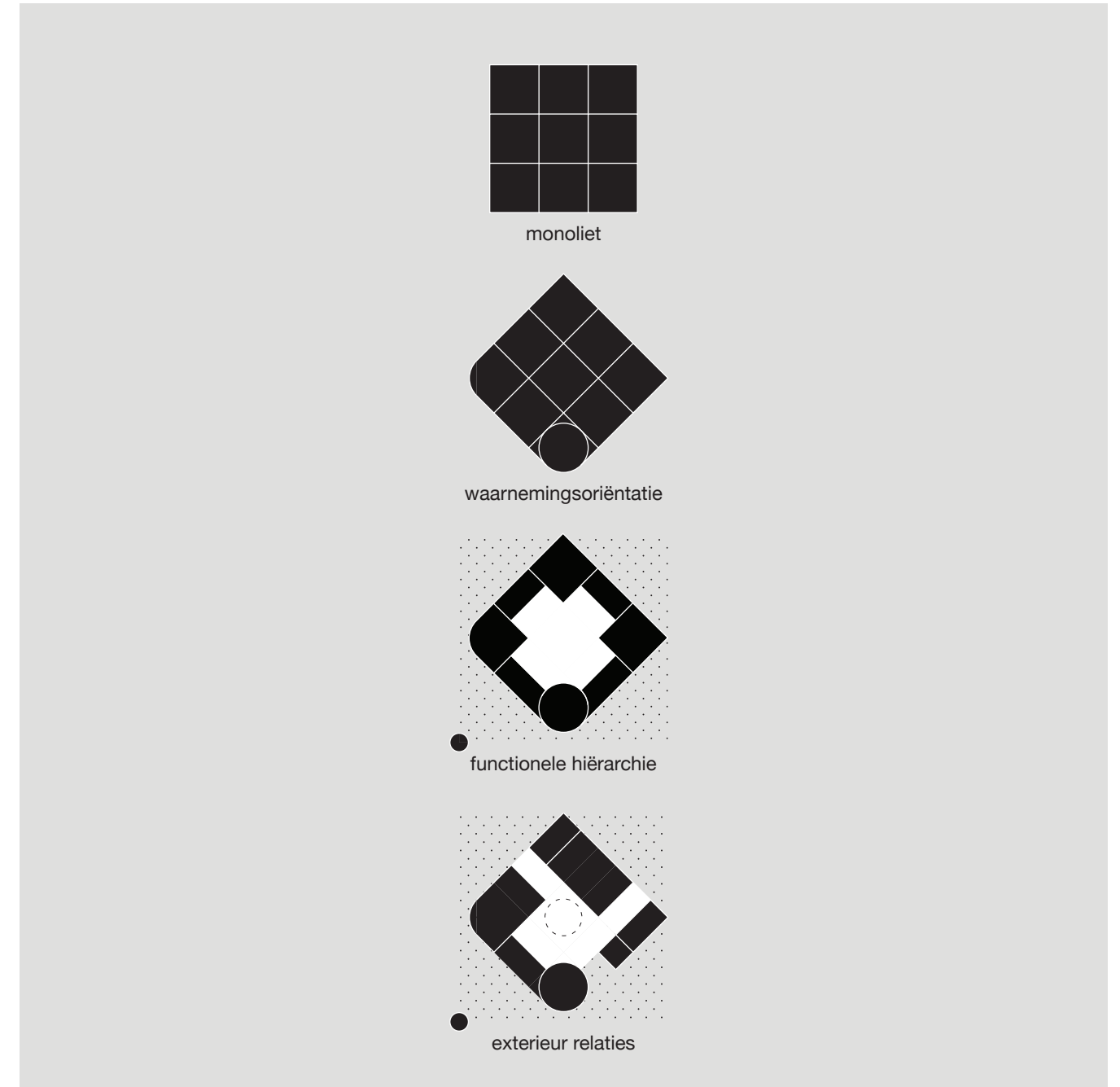

Voor een gebouw met een astronomische functie is de definitie van het begrip 'context' van een andere orde dan de specifieke locatie-gebondenheid. Dat komt omdat allereerst het exterieur-idee verruimd moet worden tot de astronomische ruimte. Daarom is context, in eerste plaats, beter te definiëren in de relatie tot de ganse hemelkoepel.

Deze gedachte is reeds terug te vinden in enkele historische referenties waarvan het Pantheon wellicht het meest gekende is. Het Pantheon sluit haast elke relatie met het exterieur uit, op de toegangsdeur en de oculus na.

Op die manier wordt slechts een fragment van de exterieur-condities in het interieur geprojecteerd waardoor de gewaarwording ervan net versterkt wordt. De exclusie, maar zeker niet ontkenning, van de directe horizontale omgeving introduceert een gevoelige relatie tussen mens en ruimte, zowel in de architecturale als astronomische zin, met de oculus als drempel tussen beide.

Daarom wordt het ontwerp voor de sterrenwacht, in eerste instantie, vormgegeven vanuit die verticale relatie, en vanuit haar functie, eerder dan vanuit de directe site-parameters.

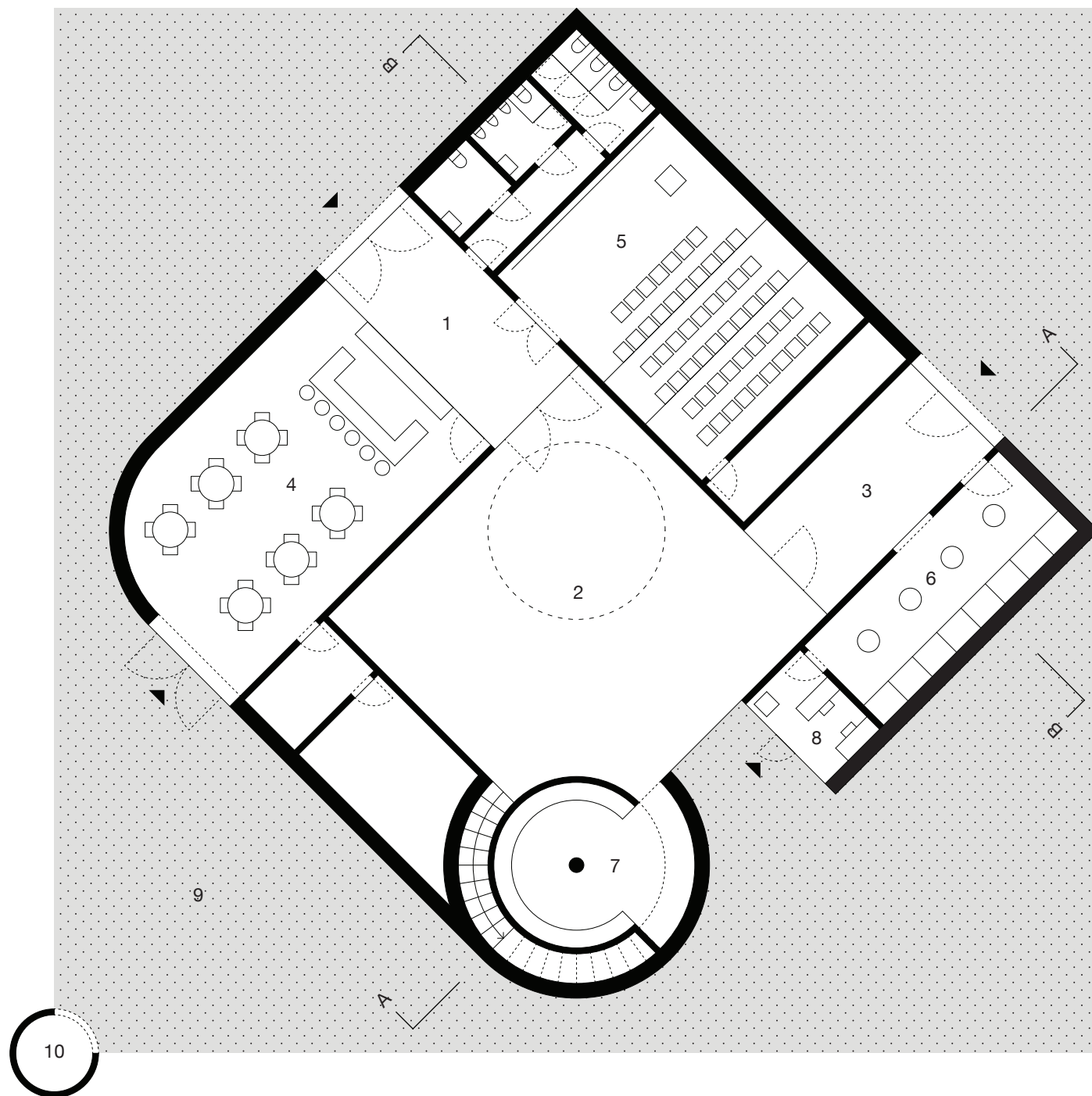

Een negen-vierkanten-rooster vormt de basis voor een monolitisch volume dat zoekt naar een architectuurtaal die het cirkelvormige grondplan van de waarnemingskoepel als definiërende geometrie stelt. De oriëntatie van het rooster wordt bepaald door de optimale zuidelijke waarnemings-richting van de site.

Naast de waarneming zijn er vier andere hoofdfuncties te onderscheiden: de cafetaria, het auditorium, de werkplaats en de tentoonstellingsruimte. Deze vijf primaire functies openen het plan volgens een functionele hiërarchie die de

hoeken van het volume benadrukt met de tentoonstellings-ruimte als verbindingsruimte. De dienende functies sluiten de schil rondom dit centrale atrium.

De massa van de buitenschil wordt vervolgens open gesneden om de relatie met het exterieur aan te gaan. Deze relatie wil zich voornamelijk richten op de verticale richting, naar de hemelkoepel toe. De oculus, centraal in het gebouw, is de architecturale belichaming van deze intentie, daarbij versterkt door de voelbare fysieke afstand tussen het interieur en de directe buitenomgeving.

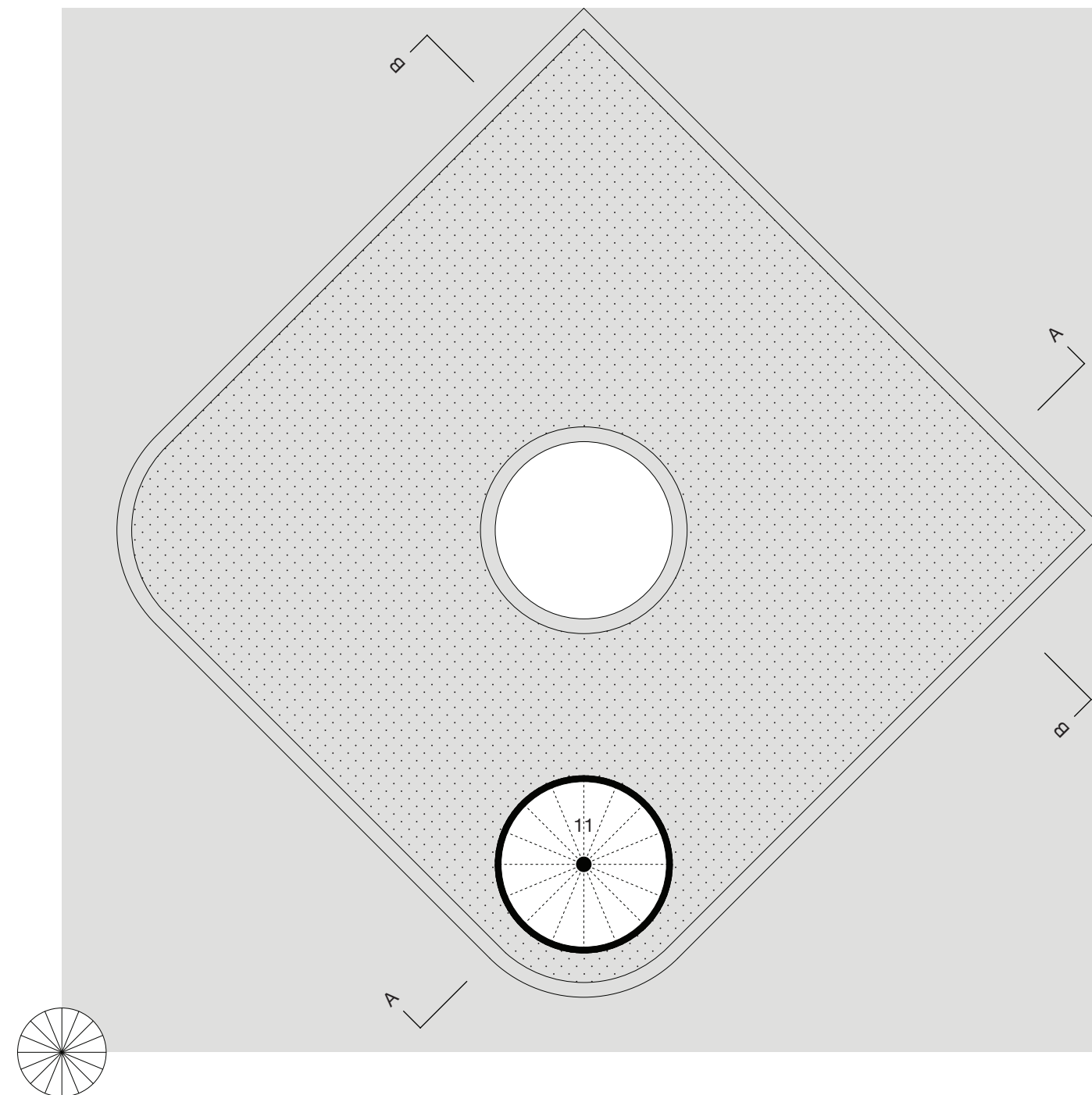
NIVEAU_000

- 1 inkomruimte + ticketbalie
- 2 permanente tentoonstellingsruimte
- 3 tijdelijke tentoonstellingsruimte
- 4 cafetaria
- 5 auditorium
- 6 werkplaats
- 7 bibliotheek
- 8 bureau medewerkers
- 9 buitenterras
- 10 kleine waarnemingskoepel

1_200

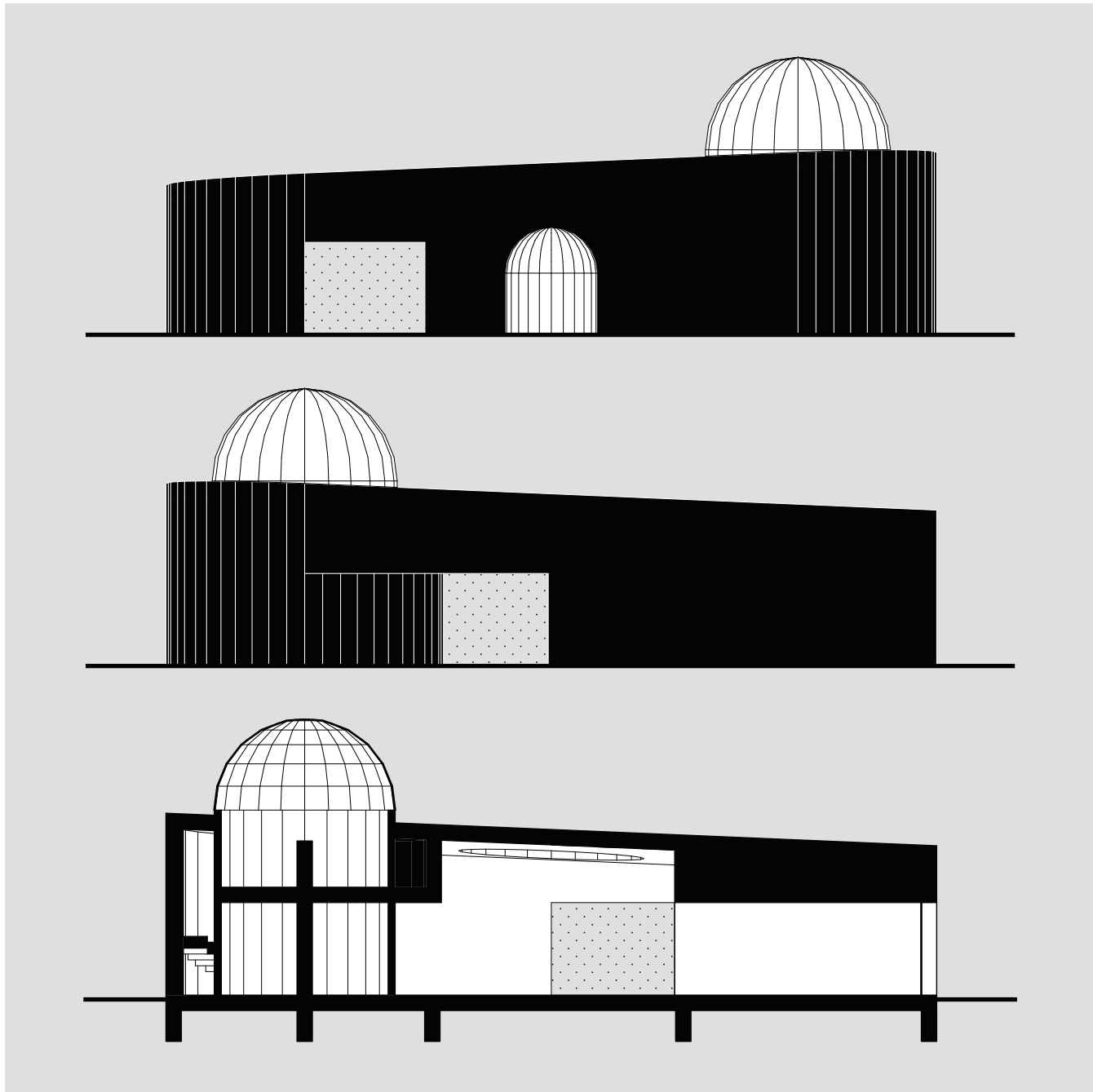

raf geysen
MP2014_astropolis

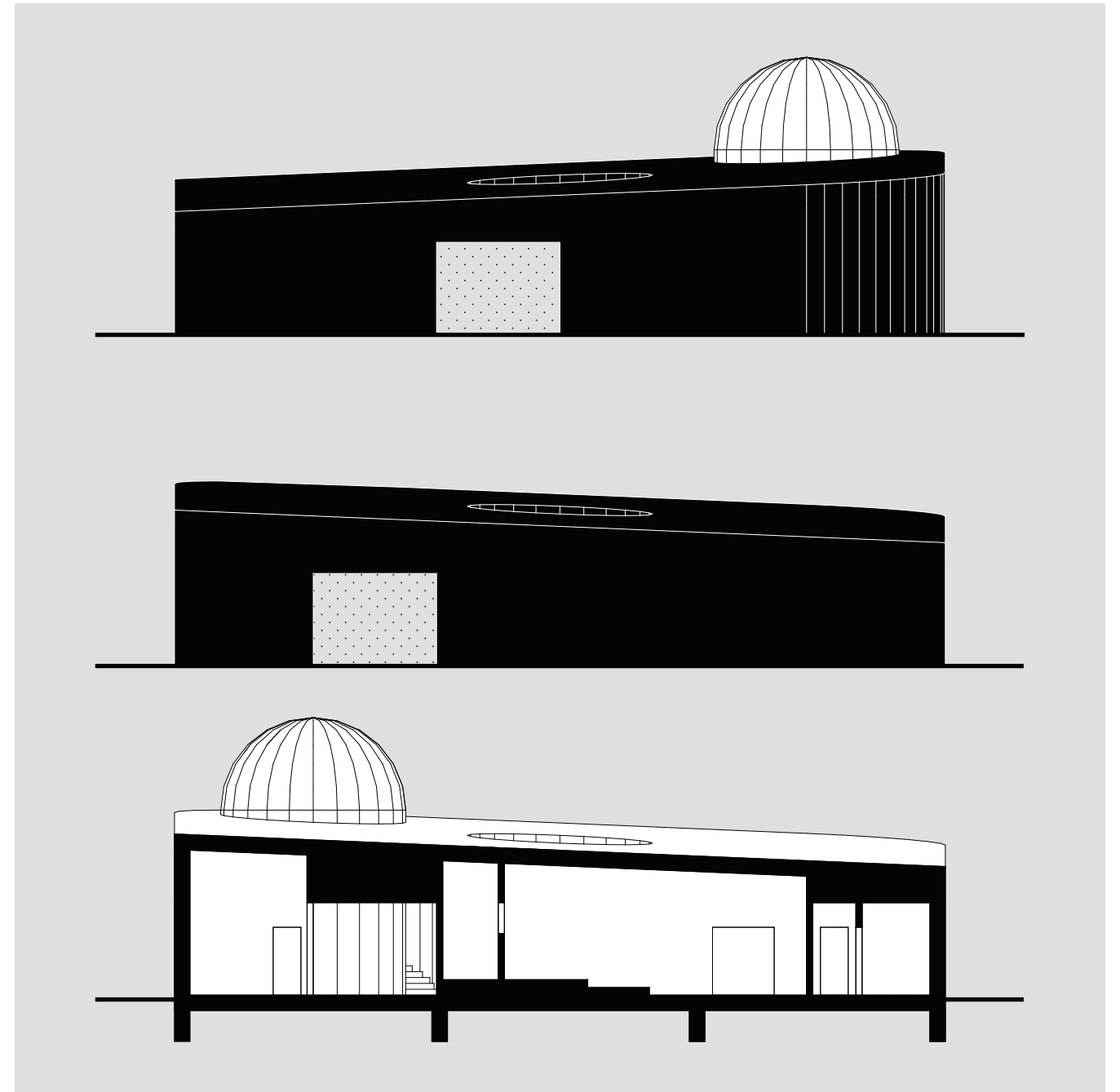

NIVEAU_+600

- 11 grote waarnemingskoepel

AANZICHT_ZW
AANZICHT_ZO
SNEDE_AA

AANZICHT_NW
AANZICHT_NO
SNEDE_BB

Het gebouw plant zich in als een geïsoleerde structuur in een weidse, open omgeving. Het wil zich manifesteren als een gesloten monoliet dat met zijn terugspringende gevelopeningen de nieuwsgierigheid van voorbijgangers naar het binnenste toe tracht op te wekken.

De oriëntatie wordt strikt bepaald door de noord-zuid as, enerzijds ten behoeve van de optimale waarneming, anderzijds refererend naar het verruimde context-begrip.

Dankzij het licht hellende dak is de waarnemingskoepel zowel zichtbaar voor het verkeer langsheen de Duinkerkweg als voor de passanten langsheen de nieuw geplande dreefstructuur ten noorden van het gebouw.

De toegangspaden ontspringen vanaf deze dreven en ontsluiten het verharde plein rondom het gebouw dat zich naar alle richtingen oriënteert. Op die manier wordt niet enkel de relatie tussen het terras en de luchthaven benadrukt, maar ook naar de evenementenweide en de nieuwe dreven toe.

1_ 2000

